

Papan Chilibar este tânărul deținut devenit celebru după ce a jucat în filmul *Eu când vreau să fluier, fluier* rolul lui

Ursu'. Filmul vieții lui a fost, până la momentul Berlin, un film american de tip *The Pursuit of Happyness*

. Adică, tânărul discriminat, cu o viață chinuită, care muncește cu ziua și are și un copil. Filmul american se termină când tânărul dă lovitura, filmul lui Papan continuă, însă, fiind palpitant și cu final neașteptat. Papan a fost arestat din nou, pentru o nouă spargere dată probabil între terminarea filmărilor și Festivalul de la Berlin. Oamenii au fost întristați, încludați, nefericiți pentru el. Dar cred că Papan, nu. El e nefericit doar atunci când apare rutina, când viața e plictisitoare. Are nevoie de mișcare, de excitare, de senzații tari. Le poate trăi pe covorul roșu: „atunci când am călcat eu pe covorul roșu s-au creat niște emoții în mine... a fost mișto, mult mai tare decât mi-am imaginat“.

Sau le poate trăi alături de alții, când sparge o agenție imobiliară și fură 8.000 de lei.

Psihologic, căutătorul de senzații tari este cel care singur sau împreună cu alții se angajează în acțiuni ce par lipsite de sens. Și într-adevăr, ce sens are să faci o „găinărie“ când regizorul unui film în care ai jucat îți propune rolul principal din următorul său film? Iar alți oameni îți găsesc loc de muncă în București și se străduiesc să te „reintegreze social“.

Papan are răspunsul: „Nu pot să spun că chiar mi s-a schimbat viața [așa cum susțineau mulți – *n.n.*], oricum, parcă sunt privit altfel.“

Poate părea clișeu din film american, dar oamenii sunt fericiți atunci când fac ceea ce simt. Chiar dacă acest lucru înseamnă să o ia de fiecare dată de la capăt. Și asta o știe și regizorul Florin Șerban, cel care l-a făcut celebru pe Papan. El însuși a plecat de la televiziune pentru a fi din nou student, apoi de la o altă televiziune mare pentru a fi ajutor de chelner.